

השבת של רבי נחמן מברסלב

ויכתוב משה... ואלה מסעיהם...

[לקוטי הלכות - פיקדון ה' - י"ט]

וזה בחינת **ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה' ואלה מסעיהם למוצאיהם**. כי כל הנסיעות של ישראל הם בשביל קלקול האמונה, כמו שכתב רבינו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, סימן מ"ו) על פסוק **אלה מסעי בני ישראל**, שמסעי בני ישראל הם בשביל **אלה אלקיך ישראל** שהוא חטא העגל, שעיקר חטא העגל היה פגם אמונת חכמים, שאמרו: **כי זה משה האיש לא ידענו** וכו' וכנ"ל, עד שאמרו **אלה אלקיך ישראל**, כאילו הם מודים באלקים רק שאומרים אלה אלקיך.

וכל זה הוא בחינת פגם אמונת חכמים, שאינם רוצים לילך בדרך החכמים והצדיקים האמתיים, ואומרים שהם בעצמם יודעים דרך ה' דרך התורה, עד שבאים לכפירות גמורות, וקצתם פורקים עול לגמרי, כנראה בחוש בדורות הללו, ובשביל זה באים כל הנסיעות והטלטולים, בכלליות ובפרטיות. וזהו בחינת הגליות שישראל גולים ומטולטלים וכו', ואין להם מנוח לכף רגלם, והכל מחמת קלקול האמונה שעיקרה אמונת חכמים כנ"ל. אבל באמת כוונת השם יתברך לטובה, כי כל הטלטולים והגליות והנסיעות לדרכים, הכל בשביל שיזכור כל אדם את עצמו על ידי זה לשוב בתשובה שלמה על פגם אמונת חכמים, ואז הנסיעה היא כפרה ותיקון על פגם אמונת חכמים שכולל כל הפגמים וכו' כנ"ל.

כי על ידי הנסיעות הוא מרים ומגביה כל המקומות שבה לשם להשם יתברך, בכח אמונת חכמים, וכמובן בדבריו ז"ל בכמה מקומות, ובכתבי האריז"ל, שזה סוד כל הגליות בכלל וכל הנסיעות בפרט של כל אחד ואחד, כמובן בכוונתו **והביאנו לשלום מארבע כנפות הארץ**, כמובן בדברינו בספר ספורי מעשיות, על עניני הנסיעות וכו' עיין שם; וזה בחינת מה שכתוב בלקוטי תנינא (סימן ע"ו) על מה שישראל נקראים בני הגולה, שהוא ראשי תיבות **ונשאר גם הוא לאלקינו** וכו', עיין שם; וכן מה שכתוב בלקוטי תנינא (סימן נ"ו) שמי שיש לו לב ישראל בכל מקום שבה יש לו מקום וכו' וכן בכמה מקומות, והכל בכח הצדיקי אמת שמאמין בהם באמת.

כי בוודאי איש פשוט, אפילו אם הוא איש כשר, אין לו כח לזה, בפרט שיש מקומות שבה לשם שהם רחוקים מאד מאד מהשם יתברך, בפרט שרובם או כולם עכו"ם וגם עם ה' המעורבים ביניהם לומדים ממעשיהם, כמו שכתוב **ויתערבו בגוים** וכו', יסלח ה' להם וישיבם אל האמת מהרה. על כן, גם האיש הכשר הגולה ומטולטל ביניהם לא היה לו כח להתחזק, בפרט להגביה טוב להגיד ולשיר

גם זה המקום להשם יתברך ולתורתו, לולא ה' עוזרו בכח הצדיקי אמת שמאמין בהם. ועל כן כשהוא בדרך, בפרט בדרך רחוק בפרט כשמטולטל במקומות כאלו רחמנא לצלן, אזי צריך להתחזק מאד באמונת חכמים, ועל ידי זה מתקן פגם אמונת חכמים ונתוססין ספרים קדושים רבים בתורה ...

סיפור

(כוכבי אור - ספרים נפלאים - עמוד ר"ז)
ובעת המחלוקת על מוהר"ן ז"ל נתנו לו התחזקות שלא יפול בדעתו. וסיפרו לו איזה מעשה שהיה בעולם, שהיה רופא והיה לו תלמיד העוזר לו. וברבות הימים ההמון עם התחילו לעשות עסק ופרסום מהעוזר יותר מהרופא, עד שהוא נתפרסם בעולם ונתכבד יותר.

מטות מסעי

ופעם אחת עשה המלך סעודה (באל) וישבו כל אחד לפי כבודו וישב התלמיד העוזר קודם ואחר כך הרופא. ענה הרופא ואמר להעוזר: **אתה הרי כן יודע את החלוק ביני לביןך** [דו] ווייסט דאך יא דעם חלוק פין מיר ביו דיר]. ענה ואמר אליו: **אל תיפול בדעתך ואל יהיה לך חלישת הדעת, כי כן מנהג העולם שבכל דור ודור, תשעים ושמונה אחוז אינם יודעים מן האמת, והשני אחוז יודעים, וכן ענין מוהר"ן ז"ל.**

צדיק

(אוצר היראה - צדיק - ר"ב)
כלל ויסוד כל התורה כולה, הוא שצריכין ליהרר מאד לבלי להטעות את עצמו בזה העולם, כי העולם הזה מטעה את האדם לגמרי, וכמו שבכל הקניינים והמשא ומתן, צריכין להיות נזהר מאונאות והטעאות, כמו כן בעיקר הקניין של האדם בעולם הזה, שהוא לקנות תורה ומצוות בבחינת **אמת קנה**, צריכין גם כן ליהרר מאונאה וטעות. כי כמה וכמה פגמים ופניות, חס ושלום, יש בהתורה ומצוות של רוב העולם, כי על ידי מעשיהם הפגומים, על ידי זה גם הטוב שלהם פגום

נח נחמן נחמן מאומן

הרבה, ואי אפשר להנצל בשלמות מהאונאה והטעויות של זה העולם, כי אם על ידי התקרבות להצדיק האמת.

על כן צריכין לבקש ולחפש מאד את הצדיק האמת, ולשפוך לבו כמים נוכח פני ה' שיזכה למצאו, כדי שיזכה על ידו לברר המדמה שלו, כדי שינצל על ידי זה מכל הטעויות והאונאות הבאים על ידי בלבול המדמה. ויש שמאמין בהצדיק האמת ומתחיל להתקרב, אבל אין התקרבותו בשלמות, עד שיזכה על ידי זה לברור המדמה בשלמות, זה בחינת אונאה פחות משתות, כי על ידי שהתחיל להתקרב באמת להצדיק האמת, על ידי זה יצא קצת מבחינת נוגה (שהוא בחינת אונאה שתות), כי הצדיק מכריע אותו בכל פעם אל הטוב ואל הקדושה, ועל כן האונאה שלו היא בבחינת פחות משתות וניתן למחילה, כי זה הצדיק הוא בבחינת **ואיש חכם יכפרנה**.

אבל מי שאינו מתקרב אל הצדיק, רק עומד על המשקל שאינו חולק עליו, וגם אינו רוצה להתקרב, זה בחינת אונאה שתות, שהוא בחינת נוגה שלפעמים נכלל בקדושה ולפעמים להפך, ועל כן הוא בסכנה גדולה, אם לא ישתדל להתקרב באמת, שלא יפול חס ושלום לרע גמור. אבל על כל פנים, כל זמן שהוא בבחינת אונאה שתות, שאינו מכריע לכאן ולכאן, אזי הוא בחינת **קנה ומחזיר אונאה**, היינו שכל התורה ומצוות ומעשים טובים שלו, שהם עיקר קניין האדם באמת כנ"ל, כל אלו הקניינים יתקיימו, רק שיצטרך להחזיר האונאה, כי יצטרך תיקון וברור גדול לברר התורה ומצוות שלו מהאונאה והטעויות שלו.

אבל זה שטעותו בבחינת **יותר משתות**, היינו שנפל כל כך עד שחולק לגמרי על הצדיק, שזה בחינת יותר משתות, היינו שבחינת נוגה נכלל בקליפה חס ושלום, שם הוא בחינת ביטול מקח לגמרי. שכל הקניינים שלו בטלין ומבוטלין לגמרי, ועליו נאמר **כאשר בא כן ילך ומאומה לא ישא בעמלו, ויצטרך לסבול מה שיסבול בכמה גלולים** וכו', עד שהצדיק יחזור ויתקנו מחדש לגמרי.

עצות

(לקוטי עצות - סבלנות, ג'ה)
○ צריך שיהיה שלום לכל אדם במדותיו, היינו שלא יהיה מחולק במדותיו ובמאורעותיו, שלא יהיה לו חלוק בין בטיבו בין בעקו תמיד ימצא בו השם יתברך ולא יתבהל ולא יתבלבל משום דבר שבעולם, רק כל מה שעובר עליו בכל יום, הן טובות הן יסורים וצרות ודאגות והרפתקאות חס-ושלום, ידע ויאמין שהכל לטובתו הנצחית. ודייקא על-ידי זה יוכל להתקרב להשם יתברך אם ירצה באמת.

לזכות לכל הישועות

חיי מוהר"ן

(שלא להתעקש על שום דבר... תל"ז)

מכתב החברים: אמר, שטוב שיאמר האדם בשעת ההתבודדות, כשמתבודד בינו לבין קונו, יאמר: **היום אני מתחיל לדבק בד'.** ויעשה בכל פעם התחלה, כי כל ההמשכות הולכין אחר ההתחלות. ואפילו המחקרים אומרים שההתחלה היא כמו חצי דבר של כל המעשה. נמצא, ממה נפשך, יעשה בכל פעם התחלה ויאמר כנ"ל. כי ממה נפשך, אם היה מקודם טוב, עכשיו יהיה טוב יותר, ואם חס ושלוש מקודם לא היה טוב, בודאי צריך ומוכרח לעשות התחלה חדשה.

מכתב

(א"ב הנחל ב' - מכתב רע"ו)

כשה' יתברך רוצה לרחם על האדם ולהושיעו, עיקר ישועתו על ידי הצדיק האמתי הגדול במעלה מאד, שהוא בחינת דוד משיח, שהוא ממתיק כל המוחין דקטנות ותכלית קטנות דקטנות, עד קצה האחרון, עד אין תכלית, הכל הוא ממתיק בשורשו העליון הגבוה והנורא מאד, משורש העליון של כל המוחין, שהוא בחינת אין שהוא למעלה מכל המוחין גדלות וקטנות, ששם כולא חדא והכל נמתק שם.

וצדיק הזה דייקא הוא יכול לעזור ולהושיע את כל הדלים והשפלים שבעולם, כמו שכתוב: **יחוס על דל ואביון ונפשות אביונים יושע,** ועיקר העניות והדלות הוא העניות מדעת התורה והמצוות, שהוא רחוק מה' יתברך, חס ושלוש; וכשזה העני במעשים רואה פחיתותו ושפלותו, בפרט כשמרגיש חובותיו, שהוא חייב לה' יתברך על ידי עוונותיו ופשעיו הרבים, כשהוא מתחיל להתמרמר לפני ה' יתברך, בלב נשבר ונדכה מאד, ומפרש צערו ושיחתו לפני ה' יתברך, בוודאי תפלתו יקרה וחשובה מאד מאד לפני ה' יתברך, ופותחת כל תרעין [שערים] וכו', אבל אף על פי כן עדיין אין לה כוח לפעול פעולתה בשלמות, מחמת תוקף הדינים שהוא בחינת מוחין דקטנות, כי הוא עני מן הדעת.

ועל כן עיקר ישועתו על ידי הצדיק הגדול האמתי, שהוא בחינת משיח, שהוא משתף עצמו עם אלו העניים אף על פי כן, אף על פי שפגמו מאד ועשו מה שעשו, אף על פי כן רחמיו מתגברים עליהם והוא מוריד עצמו אליהם ועושה עצמו כמותם וגרוע מהם, כי הוא עניו מכל האדם אשר על פני האדמה, ואף על פי כן אינו נופל למוחין דקטנות, חס ושלוש, שזהו בחינת תכלית שלמות העונה של בחינת **משה משיח**, שאין אנו יכולים להבין זאת, ומחמת זה רוב העולם טועין בזה בעניין העונה.

אתנפל ואתחנן, עשה למענך לבד, עשה מה שתוכל ברחמיך הרבים והחזירנו בתשובה שלמה לפניך באמת, זכני מעתה עזרני מעתה הושיעני מעתה והיה עמי תמיד. ועזרני וזכני לסגור ולהעצים ולסתום עיני ולבבי ודעתי ומחשבתי מחיזו דהאי עלמא שפלה לגמרי, ולא אסתכל על הבלי עולם הזה ותאוותיו וטרדותיו כלל, כי כל העולם הזה אינו עולה כהרף עין, **כי הכל הבל ורעות רוח, ומה יתרון לאדם, מכל עמלו ומכל תאוותיו והבלי.**

טוב ומטיב לכל, טוב ומטיב תמיד, טוב ומטיב לרעים ולטובים, טוב ומטיב באמת, הטיבה ברצונך עם רחוק מטוב כמוני, אשר מרדתי בטובך בידים, במזיד ובשווג באונס וברצון אלפים ורבות פעמים, אשר התחלת להטיב עמי הרבה טוב האמתי והנצחי, ואנכי דחיתי בידים טובך האמתי כמה וכמה פעמים, **עד כי חדל לספור כי אין מספר.**

אנא האל הטוב, אשר טובך אינו נפסק לעולם, זכני מעתה לטובך האמתי, שבעני מטובך הנצחי. עזרני וזכני לכלל באחד באמת, בתכלית הכלליות, בתכלית הביטול כראוי, ברצוא ושוב, כרצונך הטוב; עד שאזכה לדעת שכולו טוב ואין שום רע בעולם כלל, וכל הצרות והיסורין הבאין בעולם כולם הם טובות גדולות, עד שאזכה לבטל כל הצרות והיסורין שבעולם על-ידי-זה. ונזכה לקבל היסורים המוכרחים לבוא באהבה ובשמחה גדולה, ולבטל כל היסורין על-ידי הביטול אל התכלית הטוב באמת, עד אשר נזכה לקבל ולהמשיך מימי התורה על-ידי השמחה מהרשימו של הביטול שתאיר אל המוחין.

ונזכה לשאוב מים בששון ממעיני הישועה. ועל-ידי השגת התורה נזכה לקרר היסורין ולכבות צימאון הנפש גם בעת שנשוב מהביטול אל הדעת. ולא יהיה שום כח להיסורין להתגבר עלינו חס ושלוש אחר כך, אחר שנשוב מהביטול, רק נזכה לבטלם אז על-ידי השגת התורה שתזכנו לקבל ולהשיג על-ידי השמחה מאור זריחת הרשימו הקדושה שנשאר מההסתכלות והביטול אל התכלית שהוא כולו טוב כולו אחד, שתאיר הרשימו אל כלי המוחין השגת סתרי אורייתא.

ויקוים בנו מקרא שכתוב: **אשרי הגבר אשר תייסרנו י-ה ומתורתך תלמדנו.**

אכילה

(אוצר היראה - אכילה - צ"ז)

על ידי אכילת חֶלֶב, על ידי זה נסתמין שבילי השכל, עד שאי אפשר ליישב אפילו הקשיות שאפשר למצוא עליהם תשובה. ועל ידי אכילת דם, על ידי זה מתגברין עליו אלו הקשיות שנמשכין מבחינת חלל הפנוי, שבאמת אי אפשר למצוא עליהם שום תשובה עד לעתיד לבוא. וזה בחינת איסור חֶלֶב ודם, כי על ידי שנוהרין מאכילת חֶלֶב, על ידי זה נתתקן הדעת ונפתחין שבילי השכל ליישב אלו הקשיות שאפשר ליישב; ועל ידי שנוהרין מאכילת דם, על ידי זה מכניעין הדמים הרעים ומוציאין הדיבור מבחינת גלות מצרים, וזוכין לתקן האמונה בשלמות, עד שלא יסתכל כלל על אלו הקשיות שאי אפשר ליישב.

וכן צריך לאהוב את חברו ושיהיה לו שלום עם הכל, ולסבול מחברו אף אם יש לו איזה יסורים ממנו, ולהשתדל לדוננו לכף זכות ולמצוא בו טוב; ולהפוך הדבר לטובה, לומר בדעתו שלא כוון חברו לרעה כל כך כמו שהוא סובר וכו', וכיוצא בזה הרבה שישתדל לחפש ולבקש אהבה ושלוש עם חבריו ועם כל ישראל. וזה זוכין על-ידי התורה ועל-ידי הצדיקים שהם נקראים שלום, ועל-ידי-זה יזכה לאהוב את השלוש בכל מקום, הן בטיבו וכו', ויאהב כל אחד את חברו ויהיה שלום בין כל ישראל.

○ עיקר הצער שיש לאדם מהיסורין והצרות וההרפתקאות שעוברים עליו, חס ושלוש, הוא רק מחמת שלוקחין ממנו הדעת עד שאין מסתכל על התכלית שהוא כולו טוב. כי אם יסתכל על התכלית בודאי אינם רעות כלל רק טובות גדולות. כי כוונת השם יתברך הוא בודאי רק לטובה, אם להזכירו שישוב בתשובה, אם למרק עוונותיו על-ידי היסורין האלו. וראוי לו לשמוח מאד ביסורין כשיסתכל על התכלית שהוא כולו טוב כנ"ל. ומזה בא מה שנטבע באדם לסתום עיניו בחזקה מאד כשיש לו יסורים וכאבים גדולים מאד רחמנא לצלן; כי על-ידי שסתום עיניו, על-ידי-זה בורח בשרשו אל התכלית הטוב הנצחי, שאי אפשר להכלל בו כי אם בסתימו דעיניו מחיזו דהאי עלמא לגמרי (עין פנים, בסימן ס"ה).

○ על ידי קבלת היסורין בשמחה כראוי על ידי זה זוכין לחידושי תורה. וזה סימן שפעל על ידי היסורין וקבלם כראוי, כשזוכה אחר כך לחדושי דאורייתא.

תפילה

(לקוטי תפילות א' - תפילה ס"ה)

אנא נורא קדוש, תצילני מצרה, ותהיה עמי תמיד בכל עת, ותעזרני ותושיעני בכל עת שתשלח עלי יסורין חס ושלוש על פי משפטך ודרכיך הטובים, שתתן לי כח ושכל להסתכל על התכלית האמתי, על התכלית הטוב של היסורין.

ואזכה להכלל בד' באמת בשעת היסורין, ואבטל עצמי לגמרי ואסתום עיני מחיזו דהאי עלמא לגמרי, שאזכה לסגור ולהעצים עיני מתאוות עולם הזה והבליו בכח וגבורה גדולה, עד שאזכה לראות למרחוק להסתכל על התכלית הטוב הנצחי שיעני לי על-ידי היסורין, עד שיתבטלו אצלי כל היסורין לגמרי, על ידי זה.

אהה ה', אהה אדוננו מלכנו, מה נעשה ליום פקודה, מה נעשה לעולם הנצחי, מה נעשה ליום שכולו שבת ומנוחה, אשר אי אפשר להכנס ולהכלל שם כי אם מי שמקשט עצמו בעולם הזה ומפשיט דעתו לגמרי לגמרי מחיזו דהאי עלמא, ומדבק את עצמו רק בהתכלית האמתי והנצחי. ומה נעשה, וחטאינו עשו לנו מה שעשו, עד אשר **טבעתי ביוון מצולה ואין מעמד, באתי במעמקי מים ושיבולת שטפתי.**

אבי אבי אבי, אדוני אדוני אדוני, **מלכי ואלקי אליך אתפלל, אליך אשתטח, אליך**

אחינו בית ישראל
תרמו נא
בעין יפה למען קיום העליון.
בכל סניפי הדואר
חשבון 89-2255-7